

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

29. januar 2008 *

I sag C-275/06,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Juzgado de lo Mercantil n° 5 de Madrid (Spanien) ved afgørelse af 13. juni 2006, indgået til Domstolen den 26. juni 2006, i sagen:

Productores de Música de España (Promusicae)

mod

Telefónica de España SAU,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene C.W.A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, G. Arestis og U. Løhmus samt dommerne A. Borg Barthet, M. Ilešič, J. Malenovský (refererende dommer), J. Klučka, E. Levits, A. Arabadjiev og C. Toader,

* Processprog: spansk.

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 5. juni 2007,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Productores de Música de España (Promusicae) ved abogados R. Bercovitz Rodríguez Cano, A. González Gozalo og J. de Torres Fuego
- Telefónica de España SAU ved procuradora M. Cornejo Barranco og abogados R. García Boto og P. Cerdán López
- den italienske regering ved I.M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato S. Fiorentino
- den slovenske regering ved M. Remic og U. Steblovnik, som befuldmægtigede
- den finske regering ved J. Heliskoski og A. Guimaraes-Purokoski, som befuldmægtigede

- Det Forenede Kongeriges regering ved Z. Bryanston-Cross, som befuldmægtiget, bistået af barrister S. Malynicz

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Vidal Puig og C. Docksey, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 18. juli 2007,

afsagt følgende

Dom

- ¹ Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informations-samfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («direktivet om elektronisk handel») (EFT L 178, s. 1), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (EFT L 167, s. 10) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (EUT L 157, s. 45, og — berigtigelsen — EUT 2004 L 195, s. 16), samt af artikel 17, stk. 2, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder som proklameret i Nice den 7. december 2000 (EFT C 364, s. 1, herefter »chartret«).

- ² Anmodningen er indgivet under en retssag mellem en sammenslutning, der arbejder uden vinding for øje, Productores de Música de España (Promusicae) (herefter »Promusicae«), og Telefónica de España SAU (herefter »Telefónica«) vedrørende sidstnævntes afslag på at meddele Promusicae — som handler på vegne af indehavere af intellektuelle ejendomsrettigheder, der har sluttet sig sammen under Promusicae — personlige data vedrørende benyttelse af internettet via opkoblinger gennem Telefónica.

Retsforskrifter

Internationale bestemmelser

- ³ Del III i aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (herefter »TRIPs-aftalen«), som udgør bilag I C til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), underskrevet i Marrakech den 15. april 1994 og godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT L 336, s. 1), har overskriften »Håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder«. Artikel 41, stk. 1 og 2, henhører under denne del og bestemmer:

»1. Medlemmerne påser, at de håndhævelsesprocedurer, som er omhandlet i denne del, står til rådighed i henhold til deres lovgivning, således at der kan gribes effektivt ind over for krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, der er omfattet af

denne aftale, også hurtige foranstaltninger for at forhindre krænkelse og foranstaltninger, der forebygger yderligere krænkelse. Disse procedurer skal anvendes på en sådan måde, at der ikke opstår hindringer for den lovlige samhandel, og at der er sikkerhed for, at de ikke misbruges.

2. Procedurerne til håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder skal være loyale og rimelige. De må hverken være unødigt komplicerede eller udgiftskrævende eller medføre ubegrundede frister eller forsinkelser.«

- 4 Under del III, afsnit 2, der har overskriften »Civilretlige og administrative procedurer og foranstaltninger«, bestemmer artikel 42 følgende:

»Medlemmerne skal give rettighedsindehaverne adgang til civilretlige procedurer vedrørende håndhævelsen af alle intellektuelle ejendomsrettigheder, der er omfattet af denne aftale [...]«

- 5 TRIPs-aftalens artikel 47 med overskriften »Ret til oplysninger« bestemmer:

»Medlemmerne kan fastsætte, at de retlige myndigheder skal være beføjet til, medmindre det ikke står i noget rimeligt forhold til krænkelsens omfang, at pålægge lovovertræderen at give rettighedsindehaveren oplysning om, hvilke tredjeparter der har deltaget i fremstillingen og distributionen af de varer eller tjenesteydelser, som betegner en krænkelse, samt de tilhørende distributionskanaler.«

Fællesskabsbestemmelser

Bestemmelserne vedrørende informationssamfundet og beskyttelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder, navnlig ophavsret

— Direktiv 2000/31

6 Artikel 1 i direktiv 2000/31 har følgende ordlyd:

»1. Dette direktiv har til formål at bidrage til et velfungerende indre marked ved at sikre fri bevægelighed for informationssamfundstjenester mellem medlemsstaterne.

2. Ved dette direktiv foretages der, i det omfang det er nødvendigt for at nå det i stk. 1 omhandlede mål, en tilnærmelse af visse nationale bestemmelser om informationssamfundstjenester, som vedrører det indre marked, tjenesteydernes etablering, kommerciel kommunikation, elektroniske kontrakter, formidleransvar, adfærdskodekser, udenretslig bilæggelse af tvister, klageadgang og samarbejde mellem medlemsstaterne.

3. Dette direktiv supplerer den fællesskabsret, der finder anvendelse på informationssamfundstjenester, uden at det berører det niveau for beskyttelse af især

folkesundheden og forbrugernes interesser, der er fastlagt ved Fællesskabets retsakter og den nationale lovgivning til gennemførelse heraf, forudsat at det ikke begrænser adgangen til at levere informationssamfundstjenester.

[...]

5. Dette direktiv finder ikke anvendelse på:

[...]

b) spørgsmål, der vedrører informationssamfundstjenester omfattet af direktiv 95/46/EF og 97/66/EF

[...]«

7 Artikel 15 i direktiv 2000/31 er affattet således:

»1. Med hensyn til levering af de i artikel 12, 13 og 14 omhandlede tjenester må medlemsstaterne ikke pålægge tjenesteyderne en generel forpligtelse til at overvåge den information, de fremsender eller oplagrer, eller en generel forpligtelse til aktivt at undersøge forhold eller omstændigheder, der tyder på ulovlig virksomhed.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at leverandører af informationssamfundstjenester straks underretter de kompetente offentlige myndigheder om påståede ulovlige aktiviteter, der udøves, eller information, der leveres af deres tjenestemodtagere, eller at de på anmodning giver de kompetente myndigheder oplysninger, som gør det muligt at identificere de tjenestemodtagere, de har oplagringsaftaler med.«

8 Artikel 18 i direktiv 2000/31 bestemmer følgende:

»1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at indgivelse af søgsmål i henhold til national ret vedrørende aktiviteter i forbindelse med informationssamfundstjenester kan føre til hurtig vedtagelse af forholdsregler, herunder foreløbige forholdsregler, for at bringe den påståede overtrædelse til ophør og hindre, at der opstår yderligere skade for de berørte interesser.

[...]«

— Direktiv 2001/29

9 Ifølge artikel 1, stk. 1, i direktiv 2001/29 vedrører direktivet retlig beskyttelse af ophavsret og dermed beslægtede rettigheder inden for rammerne af det indre marked med særligt henblik på informationssamfundet.

10 Artikel 8 i direktiv 2001/29 har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne indfører passende sanktioner og retsmidler over for krænkelse af de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv, og de træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at sanktionerne og retsmidlerne finder anvendelse. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til krænkelsen og være afskrækkende.

2. Hver medlemsstat træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at rettighedshavere, hvis interesser påvirkes af en krænkelse på dens område, kan anlægge erstatningssøgsmål og/eller kræve nedlagt forbud og i givet fald kræve beslaglæggelse af det materiale, der ligger til grund for krænkelsen, samt de i artikel 6, stk. 2, nævnte anordninger, produkter eller komponenter.

3. Medlemsstaterne sikrer, at rettighedshaverne kan kræve nedlagt forbud over for mellemmand, hvis tjenester anvendes af tredjemand til at krænke ophavsrettigheder eller beslægtede rettigheder.«

11 Artikel 9 i direktiv 2001/29 er affattet som følger:

»Dette direktiv berører ikke bestemmelser vedrørende især patentret, varemærker, mønsterrettigheder, brugsmønstre, halvlederprodukters topografi, skrifttyper, adgangsstyrede og adgangsstyrende tjenester, adgang til radio- og

tv-spredningstjenesters kabel, beskyttelse af nationale skatte, pligtaflevering, lovgivning om restriktiv praksis og illoyal konkurrence, forretningshemmeligheder, sikkerhed, klassificerede oplysninger, databeskyttelse og privatlivets fred, aktindsigt i offentlige dokumenter og aftalelovgivningen.«

— Direktiv 2004/48

¹² Artikel 1 i direktiv 2004/48 bestemmer:

»Dette direktiv vedrører de foranstaltninger, procedurer og retsmidler, der er nødvendige for at sikre håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder. [...]«

¹³ Artikel 2 i direktiv 2004/48 har følgende ordlyd:

»[...]

3. Dette direktiv berører ikke:

- a) fællesskabsbestemmelserne med materielle regler vedrørende intellektuel ejendomsret, direktiv 95/46/EF, direktiv 1999/93/EF og direktiv 2000/31/EF i almindelighed, og artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF i særdeleshed

- b) medlemsstaternes forpligtelser i henhold til internationale konventioner, navnlig TRIPs-aftalen, herunder forpligtelserne i relation til strafferetlige procedurer og sanktioner

- c) medlemsstaternes nationale bestemmelser om strafferetlige procedurer eller sanktioner i forbindelse med krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder.«

14 Artikel 3 i direktiv 2004/48 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne fastsætter de foranstaltninger, procedurer og retsmidler, der er nødvendige for at sikre håndhævelsen af de intellektuelle ejendomsrettigheder, der er omfattet af dette direktiv. Disse foranstaltninger, procedurer og retsmidler skal være fair og rimelige, de må ikke være unødigt komplicerede eller udgiftskrævende, og de må ikke indebære urimelige frister eller medføre ugrundede forsinkelser.

2. Foranstaltningerne og retsmidlerne skal ligeledes være effektive, stå i et rimeligt forhold til krænkelsen og have afskrækkende virkning, og de skal anvendes på en sådan måde, at der ikke opstår hindringer for lovlig samhandel, og at der ydes garanti mod misbrug af dem.«

15 Artikel 8 i direktiv 2004/48 er affattet som følger:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente retslige myndigheder i forbindelse med sager om krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed og som svar på en

velbegrundet og forholdsmæssig afpasset begæring fra rekvirenten kan pålægge den krænkende part og/eller enhver anden person at give oplysninger om oprindelsen af og distributionskanalerne for de varer eller tjenesteydelser, der krænker en intellektuel ejendomsrettighed, såfremt den pågældende:

- a) er fundet i besiddelse af de omtvistede varer i kommerciel målestok
- b) er fundet i færd med at anvende de omtvistede tjenesteydelser i kommerciel målestok
- c) er fundet i færd med at yde tjenester, der anvendes i de omtvistede aktiviteter, i kommerciel målestok

eller

- d) er blevet identificeret af den i litra a), b) eller c) omhandlede person som indblandet i produktion, fremstilling eller distribution af sådanne varer eller levering af sådanne tjenesteydelser.

2. De i stk. 1 nævnte oplysninger omfatter i givet fald:

- a) navn og adresse på producenter, fremstillere, distributører, leverandører og andre tidligere indehavere af varer eller tjenesteydelser samt på engros- og detailhandelsled

- b) oplysninger om producerede, fremstillede, leverede, modtagne eller bestilte mængder og om den pris, der er opnået for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

3. Stk. 1 og 2 finder anvendelse med forbehold af andre lovbestemmelser, der:

- a) tillægger rettighedshaveren en mere vidtgående ret til information
- b) regulerer brugen af oplysninger meddelt i henhold til denne artikel i civilretlige eller strafferetlige sager
- c) omhandler erstatningsansvaret ved misbrug af retten til information
- d) danner grundlag for at nægte at meddele oplysninger, som ville tvinge den i stk. 1 omhandlede person til at indrømme, at vedkommende selv eller en nær slægtning har deltaget i en krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed

eller

- e) omhandler beskyttelsen af fortrolige kilder til information eller behandlingen af personoplysninger.«

Bestemmelserne om beskyttelse af personoplysninger

— Direktiv 95/46/EF

- ¹⁶ Artikel 2 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281, s. 31) bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved:

- a) »personoplysninger« enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (»den registrerede«); ved identificerbar person forstås en person, der direkte eller indirekte kan identificeres, bl.a. ved et identifikationsnummer eller et eller flere elementer, der er særlige for denne persons fysiske, fysiologiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet

- b) »behandling af personoplysninger« (»behandling«) enhver operation eller række af operationer — med eller uden brug af elektronisk databehandling — som personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, selektion, søgning, brug, vide-

regivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring samt blokering, slettelse eller tilintetgørelse

[...]«

17 Artikel 3 i direktiv 95/46 har følgende ordlyd:

»1. Dette direktivs bestemmelser anvendes på behandling af personoplysninger, der helt eller delvis foretages ved hjælp af edb, samt på ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register.

[...]«

18 Artikel 7 i direktiv 95/46 er affattet som følger:

»Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om, at behandling af personoplysninger kun må finde sted hvis:

[...]

- f) behandlingen er nødvendig, for at den registeransvarlige eller den tredjemand eller de tredjemænd, til hvem oplysningerne videregives, kan forfølge en legitim interesse, medmindre den registreredes interesser eller de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, der skal beskyttes i henhold til artikel 1, stk. 1, i dette direktiv, går forud herfor.«

¹⁹ Artikel 8 i direktiv 95/46 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne forbyder behandling af personoplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, fagforeningsmæssigt tilhørsforhold og oplysninger om helbredsforhold og seksuelle forhold.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis

[...]

- c) behandlingen er nødvendig for at beskytte den registreredes eller en anden persons vitale interesser i tilfælde, hvor den pågældende ikke fysisk eller juridisk er i stand til at give sit samtykke

[...]«

Artikel 13 i direktiv 95/46 har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne kan træffe lovmæssige foranstaltninger med henblik på at begrænse rækkevidden af de forpligtelser og rettigheder, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, artikel 10, artikel 11, stk. 1, samt artikel 12 og 21, hvis en sådan begrænsning er en nødvendig foranstaltning af hensyn til:

- a) statens sikkerhed
- b) forsvaret
- c) den offentlige sikkerhed
- d) forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i straffesager eller i forbindelse med brud på etiske regler for lovregulerede erhverv
- e) væsentlige økonomiske eller finansielle interesser hos en medlemsstat eller Den Europæiske Union, herunder valuta-, budget- og skatteinliggender
- f) en kontrol-, tilsyns- eller reguleringsopgave, selv af midlertidig karakter, der er et led i den offentlige myndighedsudøvelse på de i litra c), d) og e) nævnte områder

- g) beskyttelsen af den registreredes interesser eller andres rettigheder og frihedsrettigheder.

[...]«

— Direktiv 2002/58/EF

- ²¹ Artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT L 201, s. 37) anfører:

»1. Dette direktiv tager sigte på en harmonisering af medlemsstaternes bestemmelser, der er nødvendig for at sikre et ensartet niveau i beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og navnlig privatlivets fred i forbindelse med behandling af personoplysninger inden for den elektroniske kommunikationssektor, og for at sikre fri omsætning af sådanne oplysninger og af elektronisk kommunikationsudstyr og elektroniske kommunikationstjenester i Fællesskabet.

2. Med henblik på at nå de i stk. 1 omhandlede mål specificerer og supplerer dette direktivs bestemmelser direktiv 95/46/EF. [...]

3. Dette direktiv gælder ikke for aktiviteter, der ikke er omfattet af traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, som f.eks. de aktiviteter, der er omfattet af afsnit V og VI i traktaten om Den Europæiske Union, og under ingen omstændigheder for aktiviteter, der vedrører den offentlige sikkerhed, forsvaret, statens sikkerhed (herunder statens økonomiske interesser, når disse aktiviteter er forbundet med spørgsmål vedrørende statens sikkerhed) og statens aktiviteter på det strafferetlige område.«

22 Artikel 2 i direktiv 2002/58 har følgende ordlyd:

»Medmindre andet angives, gælder i dette direktiv de definitioner, der er fastsat i direktiv 95/46/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) [...].

Følgende definitioner anvendes også:

[...]

- b) »trafikdata«: data, som behandles med henblik på overføring af kommunikation i et elektronisk kommunikationsnet eller debitering heraf

[...]

- d) »kommunikation«: oplysninger, som udveksles eller overføres mellem et begrænset antal parter via en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste. Dette omfatter ikke oplysninger, der overføres som del af en radio- og fjernsynstransmissionstjeneste til offentligheden via et elektronisk kommunikationsnet, medmindre oplysningerne kan kædes sammen med en identificerbar abonnent eller bruger, der modtager oplysningerne

[...]«

23 Artikel 3 i direktiv 2002/58 bestemmer:

»Dette direktiv finder anvendelse på behandling af personoplysninger i forbindelse med, at offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester stilles til rådighed via offentlige kommunikationsnet i Fællesskabet.

[...]«

24 Artikel 5 i direktiv 2002/58 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne sikrer kommunikationshemmeligheden ved brug af offentlige kommunikationsnet og offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, både for så vidt angår selve kommunikationen og de dermed forbundne

trafikdata, via nationale forskrifter. De forbyder især aflytning, registrering, lagring og andre måder, hvorpå samtaler kan opfanges eller overvåges af andre end brugerne, uden at de pågældende brugere har indvilget heri, bortset fra tilfælde, hvor det er tilladt ifølge lovgivningen, jf. artikel 15, stk. 1. Dette stykke er ikke til hinder for teknisk lagring, som er nødvendig for overføring af en kommunikation, forudsat at princippet om kommunikationshemmelighed ikke berøres heraf.

[...]«

25 Artikel 6 i direktiv 2002/58 bestemmer:

»1. Trafikdata vedrørende abonnenter og brugere, som behandles og lagres af udbyderen af et offentligt kommunikationsnet eller en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste, skal slettes eller gøres anonyme, når de ikke længere er nødvendige for fremføringen af kommunikationen, jf. dog stk. 2, 3 og 5 samt artikel 15, stk. 1.

2. Med henblik på debitering af abonnenten og afregning for samtrafik er det tilladt at behandle trafikdata. En sådan behandling er tilladt indtil udløbet af den lovbestemte forældelsesfrist for sådanne gældsforpligtelser eller fristen for anfægtelse af sådanne afregninger.

3. Med henblik på markedsføring af elektroniske kommunikationstjenester eller levering af tillægstjenester er det tilladt udbyderen af en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste at behandle de i stk. 1 omtalte oplysninger i det omfang og tidsrum, som sådanne tjenester eller markedsføringen kræver, hvis den abonnent eller bruger, som oplysningerne vedrører, har givet sit samtykke hertil. Brugeren eller abonnenten skal på et hvilket som helst tidspunkt have mulighed for at trække sit samtykke til behandling af trafikdata tilbage.

[...]

5. Behandling af trafikdata i henhold til stk. 1, 2, 3 og 4 må kun foretages af personer, som handler efter bemyndigelse fra udbydere af de offentligt tilgængelige kommunikationsnet og -tjenester, og som er beskæftiget med debitering eller trafikstyring, kundeforespørgsler, afsløring af svig, markedsføring af elektroniske kommunikationstjenester eller levering af en tillægstjeneste, og skal begrænses til det for sådanne aktiviteter nødvendige.

6. Stk. 1, 2, 3 og 5 berører ikke de kompetente organers mulighed for i overensstemmelse med gældende lovgivning at indhente oplysninger om trafikdata med henblik på bilæggelse af tvister, navnlig vedrørende samtrafik eller debitering.«

26 Artikel 15 i direktiv 2002/58 har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne kan vedtage retsforskrifter med henblik på at indskrænke rækkevidden af de rettigheder og forpligtelser, der omhandles i artikel 5, artikel 6, artikel 8, stk. 1, 2, 3 og 4, og artikel 9, hvis en sådan indskrænkning er nødvendig, passende og forholdsmæssig i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed (dvs. statens sikkerhed), forsvaret, den offentlige sikkerhed eller forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i straffesager eller uautoriseret brug af det elektroniske kommunikationssystem efter artikel 13, stk. 1, i direktiv 95/46/EF. Med henblik herpå kan medlemsstaterne bl.a. vedtage retsforskrifter om lagring af data i en begrænset periode, som kan begrundes i et af de hensyn, der er nævnt i dette stykke. Alle i dette stykke omhandlede forskrifter skal være i overensstemmelse med fællesskabsrettens generelle principper, herunder principperne i EU-traktatens artikel 6, stk. 1 og 2.

[...]«

27 Artikel 19 i direktiv 2002/58 bestemmer:

»Direktiv 97/66/EF ophæves herved med virkning fra den i artikel 17, stk. 1, nævnte dato.

Henvisninger til det ophævede direktiv skal læses som henvisninger til dette direktiv.«

De nationale bestemmelser

28 Artikel 12 i lov nr. 34/2002 om tjenesteydelser i informationssamfundet og om elektronisk handel (Ley de Servicios de la Sociedad de la Información y de Comercio Electrónico) af 11. juli 2002 (BOE nr. 166 af 12.7.2002, s. 25388, herefter »LSSI«) med overskriften »Forpligtelsen til at opbevare trafikdata vedrørende elektroniske kommunikationer« lyder som følger:

»1. Netoperatørerne og leverandørerne af tjenesteydelser vedrørende elektronisk kommunikation, leverandørerne af adgang til telekommunikationsnet og virksomheder, der leverer ydelser vedrørende oplagring af data, er forpligtet til at opbevare de tilslutnings- og trafikdata, der skabes ved de kommunikationer, der etableres i forbindelse med leveringen af en tjenesteydelse i informationssamfundet, i en periode på maksimalt 12 måneder, i henhold til de nærmere bestemmelser i denne artikel og i gennemførelsesbestemmelserne dertil.

2. [...] De i denne artikel omhandlede netoperatører og leverandører af ydelser vedrørende elektronisk kommunikation og tjenesteydere må ikke anvende de opbevarede data til andre formål end dem, der er angivet nedenfor i stk. 3, eller til anden lovhjemlet anvendelse, og de skal træffe passende sikkerhedsforanstaltninger for at undgå, at disse data fortabes eller ændres, eller at der gives uautoriseret adgang til dem.

3. De nævnte data opbevares med henblik på at finde anvendelse i forbindelse med en strafferetlig undersøgelse eller med det formål at beskytte den offentlige sikkerhed og det nationale forsvar, og de stilles til rådighed for dommere, retter og anklagemyndigheden på disses instansers begæring herom. Forelæggelse af disse data for sikker-

hedsstyrkerne og -organerne sker med forbehold af bestemmelserne i lovgivningen om beskyttelse af personlige oplysninger.

[...]«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

²⁹ Promusicae er en sammenslutning, der arbejder uden vinding for øje, hvis medlemmer er producenter og udgivere af musikoptagelser samt af audiovisuelle optagelser. Ved skrivelse af 28. november 2005 anlagde Promusicae ved Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid sag vedrørende foreløbige foranstaltninger mod Telefónica, der er et erhvervsdrivende selskab, hvis virksomhed navnlig består i at levere ydelser vedrørende adgang til internettet.

³⁰ Promusicae fremsatte begæring om, at Telefónica afslører identiteten og bopælen for bestemte personer, som selskabet leverer ydelser vedrørende adgang til internettet, og hvis »IP-adresser« er kendt såvel som datoen og tidspunktet for tilslutningen. Ifølge Promusicae anvender disse personer programmet for udveksling af arkiver (benævnt »peer to peer« eller »P2P«), det såkaldte »KaZaA«, og giver via deres fælles filer i deres computere adgang til fonogrammer, som medlemmerne af Promusicae har udnyttelsesrettighederne til.

31 Promusicae har ved den forelæggende ret gjort gældende, at brugerne af KaZaA bedriver illoyal konkurrence og tilsidesætter de intellektuelle ejendomsrettigheder. Promusicae har derfor krævet at få meddelt ovennævnte oplysninger med henblik på at kunne anlægge en civil retssag mod de pågældende.

32 Ved kendelse af 21. december 2005 tog Juzgado de lo Mercantil n° 5 de Madrid Promusicaes påstand om foreløbige foranstaltninger til følge.

33 Telefónica anfægtede denne kendelse, idet selskabet gjorde gældende, at den af Promusicae krævede meddelelse af oplysninger i henhold til LSSI kun er tilladt under en strafferetlig undersøgelse eller med henblik på at beskytte den offentlige sikkerhed og det nationale forsvar og ikke under en civil retssag eller som foreløbig foranstaltning i forbindelse med en sådan retssag. Promusicae har gjort gældende, at LSSI's artikel 12 skal fortolkes i overensstemmelse med flere bestemmelser i direktiv 2000/31, 2001/29 og 2004/48 og med chartrets artikel 17, stk. 2, og artikel 47, hvilke bestemmelser ikke gør det muligt for medlemsstaterne at begrænse pligten til at videregive de pågældende oplysninger alene af de i denne lov udtrykkeligt fastsatte grunde.

34 På denne baggrund har Juzgado de lo Mercantil n° 5 de Madrid besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Tillader fællesskabsretten — og konkret artikel 15, stk. 2, og artikel 18 i [direktiv 2000/31], artikel 8, stk. 1 og 2, i [2001/29], artikel 8 i [direktiv 2004/48] og [chartrets] artikel 17, stk. 2, og artikel 47 [...] — at medlemsstaterne begrænser den pligt til opbevaring og tilrådighedsstillelse af tilslutnings- og trafikdata, der skabes ved kommunikationer, som etableres i forbindelse med leveringen af en

informationssamfundstjeneste, og som påhviler netoperatører og tjenesteydere inden for elektronisk kommunikation, leverandører af adgang til telekommunikationsnet og leverandører af dataoplagringstjenester, til en strafferetlig undersøgelse eller til formål vedrørende beskyttelse af den offentlige sikkerhed og det nationale forsvar, således at forpligtelsen ikke finder anvendelse i civile retssager?»

Formaliteten vedrørende spørgsmålet

35 Den italienske regering har i sit skriftlige indlæg gjort gældende, at det fremgår af formuleringerne i forelæggelsesafgørelsens punkt 11, at det forelagte spørgsmål kun vil være begrundet, såfremt den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning fortolkes således, at den begrænser pligten til at videregive personoplysninger under en strafferetlig undersøgelse eller med det formål at beskytte den offentlige sikkerhed og det nationale forsvar. Eftersom den forelæggende ret ikke udelukker, at denne lovgivning kan fortolkes således, at den ikke indebærer en sådan begrænsning, forekommer dette spørgsmål ifølge den italienske regering at være hypotetisk, således at det ikke kan antages til realitetsbehandling.

36 Hertil bemærkes, at det inden for rammerne af samarbejdet mellem Domstolen og de nationale retter i henhold til artikel 234 EF udelukkende tilkommer den nationale ret, for hvilken en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retsafgørelse, som skal træffes, på grundlag af de konkrete omstændigheder i den sag, der er indbragt for den, at vurdere såvel, om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen (dom af 14.12.2006, sag C-217/05, Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, Sml. I, s. 11987, præmis 16 og den deri nævnte retspraksis).

- 37 Når spørgsmål, som er stillet af nationale retsinstanser, vedrører fortolkning af en fællesskabsretlig bestemmelse, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse, medmindre det er åbenbart, at anmodningen om præjudiciel afgørelse i virkeligheden har til formål at få Domstolen til at træffe afgørelse ved hjælp af en konstrueret tvist eller at afgive responsa om generelle eller hypotetiske spørgsmål, at den fortolkning af fællesskabsretten, der anmodes om, ikke har nogen forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, eller at Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en relevant besvarelse af de forelagte spørgsmål (jf. dommen i sagen *Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio*, præmis 17).
- 38 Hvad desuden angår ansvarsfordelingen inden for rammerne af det samarbejde, der er etableret ved artikel 234 EF, er det korrekt, at det tilkommer de nationale domstole og ikke Domstolen at fortolke de nationale bestemmelser, og at Domstolen ikke under en sag i henhold til denne artikel kan tage stilling til, om nationale bestemmelser er forenelige med fællesskabsretten. Domstolen har derimod kompetence til at forsyne den nationale domstol med alle de fællesskabsretlige fortolkningssementer, som kan sætte denne i stand til at bedømme, om nationale bestemmelser er forenelige med fællesskabsretten (jf. i denne retning dom af 19.9.2006, sag C-506/04, *Wilson*, Sml. I, s. 8613, præmis 34 og 35, og af 6.3.2007, forenede sager C-338/04, C-359/04 og C-360/04, *Planica m.fl.*, Sml. I, s. 1891, præmis 36).
- 39 Hvad angår den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse fremgår det imidlertid klart af den samlede begrundelse for denne afgørelse, at den forelæggende ret mener, at fortolkningen af LSSI's artikel 12 afhænger af denne bestemmelses forenelighed med bestemmelserne i fællesskabsretten, som skal tages i betragtning, og at det er spørgsmålet om fortolkningen af disse bestemmelser, som forelægges Domstolen. Da udfaldet af hovedsagen således afhænger af denne fortolkning, forekommer det forelagte spørgsmål derfor ikke åbenbart at være af hypotetisk art, hvorfor den italienske regerings anbringende om, at sagen ikke antages til realitetsbehandling, ikke kan tiltrædes.

40 Anmodningen om præjudiciel afgørelse kan derfor antages til realitetsbehandling.

Om det præjudicielle spørgsmål

41 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om fællesskabsretten og særligt direktiv 2000/31, 2001/29 og 2004/48 fortolket i lyset af chartrets artikel 17 samt chartrets artikel 47 skal fortolkes således, at det påhviler medlemsstaterne at fastsætte pligten til at videregive personoplysninger under en civil retssag med det formål at sikre en effektiv beskyttelse af ophavsretten.

Indledende bemærkninger

42 Selv om den forelæggende ret på det formelle plan har begrænset sit spørgsmål til fortolkningen af direktiv 2000/31, 2001/29 og 2004/48 samt af chartret, er en sådan omstændighed ikke til hinder for, at Domstolen oplyser den om alle de momenter angående fortolkningen af fællesskabsretten, som kan være til nytte ved afgørelsen af den sag, som verserer for den, uanset om den henviser til dem i sit spørgsmål (jf. dom af 26.4.2007, sag C-392/05, Alevizos, Sml. I, s. 3505, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis).

43 Det skal straks bemærkes, at de fællesskabsretlige bestemmelser, som således er nævnt i det forelagte spørgsmål, sigter på, at medlemsstaterne, navnlig i informationsamfundet, sikrer den effektive beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, og særligt ophavsretten, som Promusicae påberåber sig i hovedsagen. Den forelæggende ret antager imidlertid, at de pligter, der henhører under fællesskabsretten, og som kræver denne beskyttelse, inden for rammerne af national ret må vige for bestemmelserne i LSSI's artikel 12.

44 Skønt denne lov i 2002 gennemførte direktiv 2000/31 i national ret, er det ubestridt, at denne lovs artikel 12 tilsigter at gennemføre bestemmelserne om beskyttelsen af privatlivets fred, hvilket fællesskabsretten i øvrigt pålægger i henhold til direktiv 95/46 og 2002/58, idet sidstnævnte direktiv vedrører behandling af personoplysninger samt beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor, hvilket er det, hovedsagen drejer sig om.

45 Desuden er det ubestridt, at den kommunikation, som Promusicae har anmodet om — navne og adresser på visse brugere af KaZaA — indebærer videregivelsen af personlysninger, hvilket i henhold til definitionen i artikel 2, litra a), i direktiv 95/46 betyder information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (jf. i denne retning dom af 6.11.2003, sag C-101/01, Lindqvist, Sml. I, s. 12971, præmis 24). Denne videregivelse af oplysninger, som ifølge Promusicae lagres af Telefónica — hvilket selskabet ikke bestrider — udgør en behandling af personoplysninger som omhandlet i artikel 2, første afsnit, i direktiv 2002/58, sammenholdt med artikel 2, litra b), i direktiv 95/46. Det må derfor erkendes, at denne videregivelse henhører under direktiv 2002/58's anvendelsesområde, da spørgsmålet om selve datalagringsens overensstemmelse med kravene i sidstnævnte direktiv ikke er omhandlet i hovedsagen.

46 Under disse omstændigheder skal det indledningsvis efterprøves, om direktiv 2002/58 udelukker, at medlemsstaterne med det formål at sikre en effektiv beskyttelse af ophavsretten fastsætter pligten til at videregive personoplysninger, der kan gøre indehaveren af en sådan ret i stand til at anlægge en civil retssag med hjemmel i en sådan ret. Hvis dette besvares benægtende, skal det dernæst efterprøves, hvorvidt det af de tre direktiver, som den forelæggende ret udtrykkeligt nævner, direkte følger, at medlemsstaterne skal fastsætte en sådan pligt. Hvis efterprøvelsen heraf også må besvares benægtende, skal det endeligt med henblik på at give den forelæggende ret en hensigtsmæssig besvarelse og med udgangspunkt i dennes henvisning til chartret undersøges, om andre fællesskabsretlige normer kan indebære en anderledes fortolkning af de tre sidstnævnte direktiver i en situation som den i hovedsagen foreliggende.

Om direktiv 2002/58

47 Bestemmelserne i artikel 5, stk. 1, i direktiv 2002/58 fastsætter, at medlemsstaterne skal sikre kommunikationshjemmeligheden ved brug af offentlige kommunikationsnet og offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, både for så vidt angår selve kommunikationen og de dermed forbundne trafikdata, og i princippet skal de navnlig forbyde lagring af disse data af andre end brugerne, uden at de pågældende brugere har indvilget heri. Den eneste undtagelse herfra er tilfælde, hvor det i henhold til dette direktivs artikel 15, stk. 1 er tilladt ifølge lovgivningen, og den tekniske lagring er nødvendig for overføring af en kommunikation. Hvad desuden angår trafikdata fastsættes det i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2002/58, at de data, som lagres, skal slettes eller gøres anonyme, når de ikke længere er nødvendige for fremføringen af kommunikationen, jf. dog samme artikels stk. 2, 3 og 5 samt artikel 15, stk. 1, i dette direktiv.

48 Hvad for det første angår artikel 6, stk. 2, 3 og 5, som omhandler trafikdata vedrørende formål, der er knyttet til debiteringstjenester, markedsføring heraf eller levering af tillægstjenester, omhandler disse bestemmelser ikke videregivelse af disse oplysninger til andre personer end dem, der handler efter bemyndigelse fra udbydere af de offentligt tilgængelige kommunikationsnet og -tjenester. Hvad angår bestemmelserne i artikel 6, stk. 6, tager disse ikke sigte på andre tvister end sådanne mellem udbydere og brugere, der vedrører grunde til lagring af oplysninger, der indtræder i medfør af aktiviteter, der er omfattet af andre bestemmelser i denne artikel. Da det således er åbenbart, at bestemmelserne i denne artikel ikke vedrører en situation som den, Promusicae befinder sig under hovedsagen, kan de ikke tages i betragtning ved vurderingen af denne situation.

49 Hvad for det andet angår artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58 påpeges det, at det af ordlyden af denne bestemmelse følger, at medlemsstaterne kan vedtage retsfor skrifter med henblik på bl.a. at indskrænke rækkevidden af pligten til at sikre kommunikationshemmeligheden for så vidt angår trafikdata, hvis en sådan indskrænkning er nødvendig, passende og forholdsmæssig i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed — dvs. statens sikkerhed — forsvaret, den offentlige sikkerhed, eller forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i straffesager eller uautoriseret brug af det elektroniske kommunikationssystem efter artikel 13, stk. 1, i direktiv 95/46.

50 Artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58 giver således ikke medlemsstaterne mulighed for at fastsætte undtagelser til den principielle pligt, der i henhold til samme direktivs artikel 5 påhviler dem til at sikre kommunikationshemmeligheden af personoplysninger.

- 51 Ingen af disse undtagelser forekommer imidlertid at vedrøre situationer, der medfører anlæggelsen af civile retssager. Undtagelserne vedrører nemlig dels den nationale sikkerhed, forsvaret og den offentlige sikkerhed, som udgør statens eller statslige myndigheders aktiviteter, og har ikke noget at gøre med området for den enkelte borgers aktiviteter (jf. i denne retning Lindqvist-dommen, præmis 43), dels retsforfølgning i straffesager.
- 52 Hvad angår undtagelsen, der omhandler uautoriseret brug af det elektroniske kommunikationssystem, vedrører denne tilsyneladende den brug, som kan true selve systemets integritet eller sikkerhed, således som navnlig de i artikel 5, stk. 1, i direktiv 2002/58 omhandlede tilfælde af opfangning eller overvågning af data, uden at de pågældende brugere har indvilget heri. Sådanne former for brug, som i medfør af denne artikel nødvendiggør medlemsstaternes indgriben, vedrører heller ikke situationer, der kan give anledning til civile retssager.
- 53 Det skal imidlertid fastslås, at artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58 afslutter opregningen af de ovennævnte undtagelser med udtrykkeligt at henvise til artikel 13, stk. 1, i direktiv 95/46. Denne sidstnævnte bestemmelse tillader dog også medlemsstaterne at træffe foranstaltninger, der begrænser pligten til at sikre kommunikationshemmeligheden af personoplysninger, når denne begrænsning er nødvendig, bl.a. til beskyttelsen af andres rettigheder og frihedsrettigheder. Eftersom disse bestemmelser i artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58 ikke præciserer de rettigheder og frihedsrettigheder, som således er omfattet, skal de fortolkes som udtryk for, at fællesskabslovgiver hverken ville udelukke ejendomsretten eller situationer, hvor ophavs-mænd søger at opnå denne beskyttelse under en civil retssag, fra bestemmelsernes anvendelsesområde.
- 54 Det skal derfor fastslås, at direktiv 2002/58 ikke udelukker medlemsstaternes mulighed for at fastsætte pligten til under en civil retssag at videregive personoplysninger.

55 Ordlyden af artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58 kan imidlertid ikke fortolkes således, at medlemsstaterne i de i denne artikel nævnte situationer er tvunget til at fastsætte en sådan pligt.

56 Herefter skal det efterprøves, hvorvidt de tre af den forelæggende ret nævnte direktiver pålægger medlemsstaterne at fastsætte en sådan pligt for at sikre den effektive beskyttelse af ophavsretten.

Om de tre af den forelæggende ret nævnte direktiver

57 I denne forbindelse skal det indledningsvis fastslås, at de af den forelæggende ret nævnte direktiver — sådan som det er påpeget i denne doms præmis 43 — sigter på, at medlemsstaterne, navnlig i informationssamfundet, sikrer den effektive beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, og særligt ophavsretten. Det følger imidlertid af artikel 1, stk. 5, litra b), i direktiv 2000/31, af artikel 9 i direktiv 2001/29 og af artikel 8, stk. 3, litra b), i direktiv 2004/48, at kravene forbundet med beskyttelsen af personoplysninger går forud for en sådan beskyttelse.

58 Artikel 8, stk. 1, i direktiv 2004/48 kræver, at medlemsstaterne sikrer, at de kompetente retslige myndigheder i forbindelse med sager om krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed og som svar på en velbegrundet og forholdsmæssig afpasset begæring fra rekvirenten kan pålægge, at der gives oplysninger om oprindelsen af samt distributionskanalerne for de varer eller tjenesteydelser, der krænker en intellektuel ejendomsrettighed. Imidlertid fremgår det ikke, at disse bestemmelser, som

skal sammenholdes med samme artikels stk. 3, litra e), med henblik på at sikre den effektive beskyttelse af ophavsretten pålægger medlemsstaterne at fastsætte en pligt til at videregive personoplysninger under en civil retssag.

⁵⁹ Kravet om, at medlemsstaterne skal fastsætte en sådan pligt, følger heller ikke af ordlyden af artikel 15, stk. 2, og artikel 18 i direktiv 2000/31 eller af artikel 8, stk. 1 og 2, i direktiv 2001/29.

⁶⁰ Skønt den effektive beskyttelse af den intellektuelle ejendomsret og muligheden for at opnå retslig beskyttelse heraf er påkrævet i henhold til TRIPs-aftalens artikel 41, 42 og 47, som Promusicae har påberåbt sig, og i hvis lys fællesskabsretten på et område, hvor denne aftale finder anvendelse — hvilket gælder for de bestemmelser, der er påberåbt i nærværende anmodning om præjudiciel afgørelse — i videst muligt omfang skal fortolkes (jf. i denne retning dom af 14.12.2000, forenede sager C-300/98 og C-392/98, Dior m.fl., Sml. I, s. 11307, præmis 47, og af 11.9.2007, sag C-431/05, Merck Génériques — Produtos Farmacêuticos, Sml. I, s. 7001, præmis 35), indeholder disse artikler i TRIPs-aftalen ikke i øvrigt bestemmelser, der pålægger, at de ovennævnte direktiver fortolkes således, at medlemsstaterne er tvunget til at fastsætte pligten til under en civil retssag at videregive personoplysninger.

Om de grundlæggende rettigheder

⁶¹ Det bemærkes, at den forelæggende ret i sit spørgsmål henviser til chartrets artikel 17 og 47, hvoraf den første artikel vedrører beskyttelsen af ejendomsretten, navnlig

af intellektuel ejendom, og den anden artikel vedrører adgang til effektive retsmidler. Dette må opfattes således, at det, den forelæggende ret ønsker oplyst, er, om en fortolkning af de tre påberåbte direktiver, hvorefter medlemsstaterne ikke med henblik på at sikre den effektive beskyttelse af ophavsretten under en civil retssag er forpligtet til at fastsætte en pligt til at videregive personoplysninger, ikke vil indebære en tilsidesættelse af den grundlæggende ejendomsret og den grundlæggende adgang til effektive retsmidler.

⁶² I denne forbindelse bemærkes, at den grundlæggende ejendomsret — der også omfatter intellektuelle ejendomsrettigheder såsom ophavsretten (jf. i denne retning dom af 12.9.2006, sag C-479/04, Laserdisken, Sml. I, s. 8089, præmis 65) — og den grundlæggende adgang til at effektive retsmidler udgør almindelige fællesskabsretlige principper (jf. i denne retning dom af 12.7.2005, forenede sager C-154/04 og C-155/04, Alliance for Natural Health m.fl., Sml. I, s. 6451, præmis 126 og den deri nævnte retspraksis, og af 13.3.2007, sag C-432/05, Unibet, Sml. I, s. 2271, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

⁶³ Det skal imidlertid fastslås, at en anden grundlæggende rettighed, foruden de to ovennævnte rettigheder, også er relevant i den tvist, hvori den forelæggende ret har forelagt dette spørgsmål, nemlig den ret, der sikrer beskyttelsen af personoplysninger og privatlivets fred.

⁶⁴ Ifølge anden betragtning til direktiv 2002/58 tilsigter direktivet at overholde de grundlæggende rettigheder og respektere de principper, der anerkendes i især chartret. Direktivet skal især sikre fuld overholdelse af rettighederne i chartrets artikel 7 og 8. Nævnte artikel 7 gengiver i det væsentlige artikel 8 i den europæiske

konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, som garanterer beskyttelsen af privatlivets fred, og chartrets artikel 8 proklamerer udtrykkeligt retten til beskyttelse af personoplysninger.

⁶⁵ Den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse rejser derfor spørgsmålet, hvorledes man opnår den nødvendige forening af kravene, der er forbundet med forskellige grundlæggende rettigheder, nemlig dels beskyttelsen af privatlivets fred, dels beskyttelsen af ejendomsretten og adgang til effektive retsmidler.

⁶⁶ De mekanismer, som gør det muligt at finde den rette afvejning af de forskellige rettigheder og interesser, indeholdes for det første i direktiv 2002/58, idet der heri er fastsat regler, hvorved det fastlægges, i hvilke situationer og i hvilket omfang behandlingen af personoplysninger er lovlig, samt hvilken beskyttelse der skal ydes, samt i de tre af den forelæggende ret nævnte direktiver, som vedrører det tilfælde, hvor de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de af direktiverne omfattede rettigheder, påvirker beskyttelsen af personoplysninger. For det andet bør disse mekanismer følge af medlemsstaternes vedtagelse af nationale bestemmelser, der sikrer gennemførelsen af disse direktiver, og de nationale myndigheders anvendelse heraf (jf. i denne retning vedrørende direktiv 95/46, Lindqvist-dommen, præmis 82).

⁶⁷ Hvad angår disse direktiver er deres bestemmelser forholdsvis generelle, da de skal finde anvendelse på en lang række forskellige situationer, som kan opstå i samtlige medlemsstater. Det er derfor logisk, at direktiverne indeholder bestemmelser, som indrømmer medlemsstaterne en nødvendig skønsmargin til at definere gennemførelsesforanstaltninger, som kan tilpasses forskellige tænkelige situationer (jf. i denne retning Lindqvist-dommen, præmis 84).

68 Herefter påhviler det medlemsstaterne under gennemførelsen af de ovennævnte direktiver at påse, at de lægger en fortolkning af disse direktiver til grund, som gør det muligt at sikre den rette afvejning af de forskellige grundlæggende rettigheder, der er beskyttet af Fællesskabets retsorden. Under iværksættelsen af foranstaltningerne til gennemførelse af disse direktiver påhviler det herefter ikke blot myndighederne og domstolene i medlemsstaterne at fortolke deres nationale ret på en måde, der er forenelig med de nævnte direktiver, men også at sikre, at de ikke lægger en fortolkning heraf til grund, som kommer i konflikt med disse grundlæggende rettigheder eller med andre almindelige fællesskabsretlige principper, såsom proportionalitetsprincippet (jf. i denne retning Lindqvist-dommen, præmis 87, og dom af 26.6.2007, sag C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone m.fl.*, Sml. I, s. 5305, præmis 28).

69 Det skal desuden i denne forbindelse påpeges, at fællesskabslovgiver udtrykkeligt ved ordlyden af artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58 har krævet, at de i dette stykke omhandlede forskrifter skal være i overensstemmelse med fællesskabsrettens generelle principper, herunder principperne i EU-traktatens artikel 6, stk. 1 og 2.

70 Henset til samtlige de ovenfor anførte bemærkninger, skal det forelægge spørgsmål besvares med, at direktiv 2000/31, 2001/29, 2004/48 og 2002/58 ikke i en situation som den i hovedsagen foreliggende pålægger medlemsstaterne at fastsætte pligten til at videregive personoplysninger med henblik på at sikre den effektive beskyttelse af ophavsretten under en civil retssag. Fællesskabsretten kræver imidlertid, at medlemsstaterne under gennemførelsen af de ovennævnte direktiver påser, at de lægger en fortolkning af disse direktiver til grund, som gør det muligt at sikre den rette afvejning af de forskellige grundlæggende rettigheder, der er beskyttet af Fællesskabets retsorden. Under iværksættelsen af foranstaltningerne til gennemførelse af

de nævnte direktiver påhviler det herefter ikke blot myndighederne og domstolene i medlemsstaterne at fortolke deres nationale ret på en måde, der er forenelig med disse direktiver, men også at sikre, at de ikke lægger en fortolkning heraf til grund, som kommer i konflikt med disse grundlæggende rettigheder eller med andre almindelige fællesskabsretlige principper, såsom proportionalitetsprincippet.

Sagens omkostninger

- 71 Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet,

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om privatlivets fred og elektronisk kommunikation) pålægger ikke medlemsstaterne i en situation som den i hovedsagen foreliggende at fastsætte pligten til at videregive personoplysninger med henblik på at sikre den effektive beskyttelse af ophavsretten under en civil retssag. Fællesskabsretten kræver imidlertid, at medlemsstaterne under gennemførelsen af de ovennævnte direktiver påser, at de lægger en fortolkning af disse direktiver til grund, som gør det muligt at sikre den rette afvejning af de forskellige grundlæggende rettigheder, der er beskyttet af Fællesskabets retsorden. Under iværksættelsen af foranstaltningerne til gennemførelse af de nævnte direktiver påhviler det herefter ikke blot myndighederne og domstolene i medlemsstaterne at fortolke deres nationale ret på en måde, der er forenelig med disse direktiver, men også at sikre, at de ikke lægger en fortolkning heraf til grund, som kommer i konflikt med disse grundlæggende rettigheder eller med andre almindelige fællesskabsretlige principper, såsom proportionalitetsprincippet.

Underskrifter